

„Miért élek? Hol van Isten?”

TANÚSÁGTÉTEL

A neokatekumenátus út, élettapasztalat

Strangó Péter missziós lelkipásztor. Római egyházmegyes pap. A magyar mellett jól beszél románul, olaszul, franciául, spanyolul. Oroszul, németül, angolul annyira, hogy „feltaláljam magam”. Teológusként Paraguayban, Grúziában és Hollandiában szerzett tapasztalatokat, majd a diakonátus éveiben az Örök város kikötőjében, Ostiában, és Róma külvárosában, Palmarolában szolgált. A missziós megbízást két éve Ruini bíborostól kapta. 2009. október 1-jétől Romániában tevékenykedik: az olasz és spanyol missziósok lelkipásztora. Felnőtt katekézissel, egyéb pasztorációval foglalkozik. Ezekben a hetekben a székelyudvarhelyi Szent György egyházközségben tart katekézist.

– 1969-ben születtem Szatmáron, másodszülöttként keresztény családban. Én voltam a „kicsi” – elkényeztetek. Nehéz volt a kommunista időben: Nem tudni! Nem beszélni! Elszigetelve éltünk - komplexust alakított ki bennem. 18 évesen „nem voltam felkészülve a világra”. A felnőtté válást az sem segítette, hogy az ideológiai tanítás, elmélet nem felelt meg a valóságnak. Faipari vállalatnál, lakatosműhelyben dolgozott. Megtapasztalta a „poklot”: a szegénységet, az alkoholisták világát, a fájdalmat. 1989 után privatizálták a gyárat, őt leépítették. '92-ben meghalt az édesanyja, egy év múlva az édesapja is. „Az árvaság és a munkanélküliség felborított életemben minden értéket, Istent is. Templomjáró, segítőkész vagyok, mégis ilyeneket kell megérnem... Nincs tapasztalatom, nem értek semmihez, nem tárgyalnak velem – nem vagyok jó semmire? Miért élek? Hol van Isten? Van-e?”

Neokatekumenátus

Kapcsolatba került egy fiatal csoporttal, közösséggel, akik a katekizmus-sorozatban ezekre a kérdésekre próbáltak feleletet találni. „Választ kerestem életem értelmére. Az öngyilkosság is megfordult a fejemben. Az erkölcsi tanítás visszatartott.

Bátor vagy gyenge voltam? Az Úr szólt. Tett egy ígéretet, amit beváltott”.

Megtapasztalta egyházban, a közösségben: nem utópia, nem elmélet, Jézus Krisztus élő személy! „Életemet más megvilágításban láttam. Hogy miért születtem

Misszió

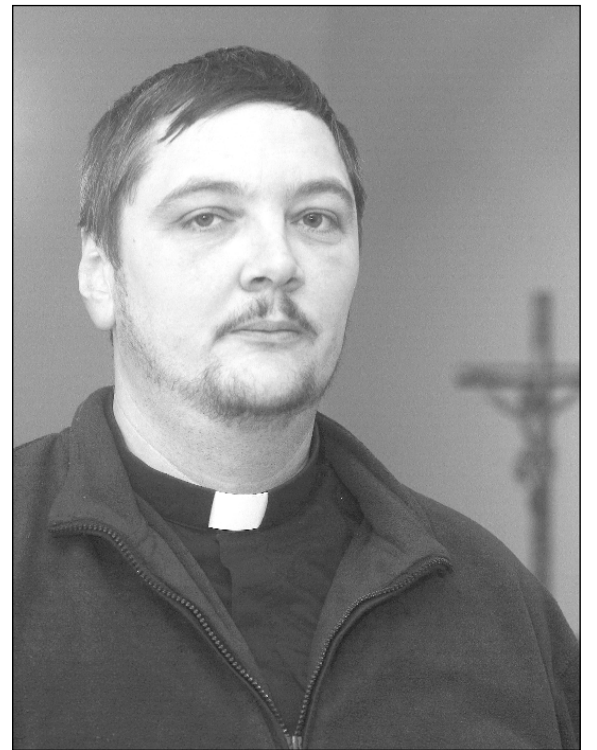
A Redemptoris Mater római misszionárius szemináriumba jelentkezett. A Pápai Gergely Egyetemen végezte a teológiát, 2001-ben. 2 év misszió következett: 3 hónapot Paraguayban, másfél évet Grúziában, 6 hónapot Hollandiában tartózkodott.

2005-ben Benedek pápa kinevezése után két héttel, 20 társa mellett elsőként szentelte pappá a Szentatyá.

Paraguayban

A déli féltekén fordítottan vannak az évszakok. Vakációban egy újonc elsőéves odaválói seminarista társaként egymásra voltak bízva. 1999. júniustól szeptemberig az iskolai időszakban bekapcsolódtak az evangélizációba. Ugyanakkor a 2000., jubileumi évben tartott pápai találkozásra készítették fel a fiatalokat.

Beszélgetőpartnerem, visszaemlékezve a paraguayi jelenlétére, a Misszió című filmet említette. Járt a jezsuiták egykori, a guaranai indiánoknál működött missziós helyek romjai között. Az Iguazu vízesésnél. Paraguay évszázadokig gyarmatosított terület volt, kitapintható a kolonialista szellemiség, a kultúra, a hagyományok. Ugyanakkor látta két civilizáció találkozását: tornácos házak a gyarmatosító időkből, ma is lovakkal közlekednek, bambusz nádából vannak a barakkok – másfelől a dzsipek, felhőkarcolók, az amerikai, a fogyasztói társadalom létesítményei. „Jó tapasztalat volt”.

az út szélén álltak – mint az evangéliumban – hogy jöjjön valaki, aki munkába viszi őket. Sör a kezükben, kártyáztak, sakkoztak. A túlélés a kulcsszó. 109 nemzet él együtt – hagyományával, kultúrájával –, elviselik egymást. Mindannyian kényesen őrzik saját kultúrájukat - hagyományait ne rombolják le, ne sértsék meg. A missziós lelkipásztor nagy élménye: amikor 2002-ben II. János Pál pápa Azerbajdzsánba látogatott, Bakuban találkozott vele.

Hollandiában

A nyugati társadalom „csúcspontja” - elvilágiasodás, elpogányosodás: a templomok eladva, vagy múzeum működik bennük. Lebontották vagy üresek, nem tudják fenntartani. Hivatás nincs, a szemináriumok bezárva.

Két kulcsszó: a lenni és a pénz. „Gyermek nem kell, pénzbe kerül - olcsóbb egy kutya”. A hollandiai egyház látja és kezd mozogni. 2005-ben ifjúsági napot szerveztek. 30 000 fiatal vett részt egész Európából, a kölni ifjúsági találkozót előkészítendő. Hollandia első lehet, amely a krízisből kijön – véli Strangó Péter.

Misszionáriusként

– ma?

Másnak lenni rossz dolog. Lenint idézve: aki nincs velünk, az ellenünk. A misszionáriusnak más a vilásképe. A másság viszont nem elválasztó a katolikus egyházban. Gazdagság: megismerni más kultúrát, nyelveket, hagyományokat. Az emberek ugyanazok, mások a problémák, a Lélek ugyanaz. Ugyanolyan testvéri a kapcsolat közép-ázsiaiakkal, amerikaiakkal. Paraguayban találkozott magyarokkal - '45-ben, '56-ban érkeztek. Indiánok, őslakosok, bennszülöttek, spanyol, hispan kolonialisták, bevándorlók... A felső réteg 20. századi bevándorlókból származik - náci menekültek, fehéroroszok, újfasiszták. Ildikó 60 éves. Beszéli az én nyelvemet? Megszóltunk magyarul mind a ketten. Meghívta a misszionáriust otthonukba, székely káposztát készített, hagyományos ételeket.

Goriban Sztálin szülőháza múzeum, nagyon tisztelik, jól beszélnek róla, szeretik. Híres, fontos ember, visszasírják.

Furcsa volt a lakásokban: közepén kereszt a falon, mellette a Szűzanya a kis Jézussal másik felől Sztálin marsall.

A missziós lelkipásztori munka szépsége: Istennel lenni. Embereknek jó hírt vinni, boldogságot, reményt adni.

A nehézség ebből fakad. Az emberek nem mindig ezt akarják hallani.

Molnár Melinda

Romániában. Miért 1969-ben. Miért maradtam árván 20 évesen.

Ma nem lennék itt, ha nem így lett volna. Istennek és szüleimnek köszönhetően itt vagyok”.

„Felnöttem”

„Nagykorúvá váltam - életemet a kezembe vettem. Pszichoszociológiát végeztem az Avram Iancu Akadémián. Másodév után a sándorhomoki kiegészítő iskolában dolgoztam 1995-ig. A gyengék, szegények, elhagyottak között Jézus Krisztust és az emberek gyarlóságát is megtapasztaltam. 'Az árvát, özvegyet, idegent vedelmezd' – tanítja a Szentírás. A gyermekeket, akik nem saját hibájukból maradtak önmagukra, a társadalom nem tudja, hogyan kezelje, hova tegye. Csőd volt bennem.

Nem lehet az infrastruktúrát kicserélni, a helyzetet megoldani. A felnöttek szívét kell megváltoztatni, hogy az árva, fogyatékos gyermekek élethelyzete javuljanak. Az egyetemen utolsó éves voltam, amikor felégettem a karriert, hogy Jézus Krisztus megtapasztalását tovább adjam másoknak”.

Máig ápolja a kapcsolatot azzal a családdal, akik „örökbe fogadták”, amikor megtudták, hogy árva. „Az asszony szeptember 3-án született, mint édesanyám, ezen a napon mindig felhívom telefonon”.

Légy önmagad!

Egy-egy képeslapot ünnepeken küld és kap. Nem ápol kapcsolatokat: „utódomnak nehezíteném a dolgát. Tudom, hogy ott is van egy családom”. Új kezdet, új élet – hiszi. Missziós küldetés a „készítsétek az Úr útját”. „Hogy ki áll a hang mögött, az nem számít. Középpontban Jézus Krisztus áll. Az egyház katolikus, azaz egyetemes”.

Grúziában

A 100 év kommunizmus ott hagyta a pecsétjét. 1990-2000-ig négy-öt polgárháború zajlott. Otléte alatt is utcai tüntetések voltak. Ejtőernyősök, tankok az utcán, puska-poros levegő. Szegénység, önmagukra maradt, és beleunt emberek. Az asszonyok magot, benzint árultak. A férfiak